

Primera pedra del canal Segarra-Garrigues

L'any 1959 es va parlar per primera vegada del canal Segarra-Garrigues. Quan molts regants ja havien perdut l'esperança de poder regar les seves terres de secà, el ministre de Medi Ambient i el president de la Generalitat han posat la primera pedra d'aquesta infraestructura que ha de suposar un gran impuls per a la pagesia de Lleida.

“**P**uc prometre i prometo...” Ja fa vint-i-cinc anys que Adolfo Suárez es posava els electors a la butxaca emprant aquesta fórmula. Hi ha promeses polítiques que encara venen de més lluny. Els 17.000 regants de les comarques de Lleida que s'han de beneficiar del canal Segarra-Garrigues han hagut d'esperar quaranta-tres anys per veure posar la primera pedra d'aquesta obra faraònica que costarà 1.200 milions d'euros i convertirà les zones de secà de 77 municipis en 70.000 hectàrees de regadiu. El ministre de Medi Ambient, Jaume Matas, i el president de la Generalitat, Jordi Pujol, van presidir el dia 11 l'acte simbòlic pel qual s'inicien les obres del 85,7 quilòmetres del canal que connectarà els pantans de Rialb i de l'Albagés. La *cohabitació* inaugural s'explica perquè les dues administracions que representen Matas i Pujol financen l'obra juntament amb els propis beneficiaris. Ministre i president, però, no van estar massa avinguts. Per a Matas, la primera pedra del Segarra-Garrigues suposava la confirmació que el polèmic Pla Hidrològic Nacional era una necessitat, donat que “la seva prioritat és que aquells llocs que han vist passar l'aigua durant segles sense poder aprofitar-la, la utilitzin per al seu desenvolupament i perquè la gent no se n'hagi d'anar”. Pujol va dubtar que el PHN s'hagués fet a mida del Segarra-Garrigues, sobretot si es té en compte que des dels anys vuitanta que la Generalitat té previst el canal en els seus presupostos. Tot i la picabaralla, ni el Partit Popular ni Convergència i Unió poden presumir d'haver estat els impulsors d'aquesta infraestructura. La diputada d'IC-V Mercè Rivadulla va ser qui va aconseguir el 1994 que l'obra fos declarada d'interès gene-

ral al Parlament. La iniciativa parlamentària va comptar amb els vots dels parlamentaris de CiU i del PP, aleshores a l'oposició. La declaració va implicar el Govern central en el finançament de l'obra. La història del Segarra-Garrigues, però, venia de molt més lluny. El 1959 es va redactar el Pla d'Aprofitament Total del riu Segre per als regs de les comarques de la Segarra i les Garrigues. El projecte va quedar aparcat i no va ser fins el 1980 que es va crear la Junta Promotora del canal i, tres anys més tard, la Comunitat Expectant de Regants. Amb lentitud exasperant, el canal avançava. Només faltava l'aigua, que havia de sortir de Rialb, el pantà que es va inaugurar l'any 2000. Es va engolir dos pobles, Bassella i Tiurana. La col·locació de la primera pedra del canal va suposar també un petit homenatge a la seva gent. És el preu del progrés.

Anna Sàez

Les obres de connexió amb el pantà de Rialb (a la foto) ja han començat.